

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput XLVIII. De Infirmario.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

“proderem immodestiam atque immortifi-
 “cationem, quàm si ingrati saporis illis cibos
 “apponerem.

CAPUT XLIIX.

De Infirmario.

DEvotione & charitate servire infirmis ex
 operibus Christianæ fidei ac Religionis
 quam maximè meritoriis est. Eò nos incita-
 mento plusquam humano Dominus noster ut
 permoveat, ipse se ægrotorum in locum substi-
 tuit, ubi illis exhibita obsequia quasi præstita
 sibi ipsi abs se habenda esse asseruit. *Infirmus*
eram & visitastis me. Quamdiu enim fecistis
uni ex his Fratribus meis minimis, mihi feci-
stis. Quod si ipse se devinctum agnoscat lo-
 la charitativa visitatione impensa infirmo, quid
 erit de illo, qui integra hebdomada aut mente
 diu noctuque ipsi adfuerit.

Matt. 25.
36.40.

In die Judicii, quando & justissimi terrore
 contremiscent, charitatis studiosi Infirmary
 apparebunt securi: & Christus Jesus, qui adeò
 formidabilis erit aliis, istis omnem exhibebit
 benevolentiam, verbisque dulcedine plenis
 ipsos affabitur dicens: *Obstrictus sum vobis.*
In persona ipse mea accepi, qua meis fecistis in-
firmis. In meis vos arumnis mihi adfuestis,
dolores meos mitigastis, plagas & vulnera mea
purgastis, in sui mea potum mihi pr. buistis.
Venite, possidete Regnum Patris mei in eter-
num. Sanè si vel modica fides adsit, omninò
 videtur esse debere æmulatio in Monasterio,
 quis

quis infirmorum curam gerere debeat, ut felicitatem ac meritum ipsius Jesu Christi curandi obtineat. Nihil difficile nobis erit, ait S. Bonaventura, nihil nauseam nobis pariet, nihil in ægris nostris eorumque curatione abjectum aut indignum sive erubescendum videbitur: quin potius omnia jucunda, omnia dulcia, omnia amabilia erunt, ubi in Fratre nostro ipsi Domino nostro serviemus. Stim. Amor. 2. p. c. 7.

Directio.

Gratias ago tibi, Domine Deus, quod superiori meo hanc mentem injicere voluisti, ut me deligeret ad officium istud, quod adeo tibi acceptum tantique coram te meriti est. Illud omni, qua potero, perfectione explere desidero. Oro te, hanc mihi ut gratiam impertiaris, ut illo charitate, diligentia, solertia ac patientia necessariis defungar, ut tibi gratus existam, omnibusque infirmis convenienti auxilio sim. Virgo sacratissima, Patres ac Fratres mei specialiter tuo consecrati servitio sunt, quibus servire, quosque curare habeo: hanc ergo tu gratiam mihi exora.

Spiritus istius officii in duabus potissimum consistit virtutibus. Prima est: *Misericordia* sive commiseratio erga infirmos, ut eorum morbo ac doloribus permoti quasi illos in nobis ipsi sentiamus. Animo in loco ægroti collocare nos debemus, eique cuncta præstare, nobis ab aliis exhiberi quæ vellemus, juxta illam divini Magistri nostri sententiam: *Omnia quæcumque vultis ut faciant vobis homines, & vos facite illis.*

Matt. 7.

12.

Imita-

Imitari debemus eundem Salvatorem nostrum, cui satis non erat, quod ut Deus intellectu hominum miseras cognosceret, sed Frater noster nobis similis esse voluit, ut & sensu eas perciperet, veluti Apostolus in Epistola ad Hebræos cap. 2. observat, ubi ait: *Debuit per omnia Fratibus similari, ut misericors fieret.* Heb. 2. 17.

Ipsē circuitbat quærens miseros ægrotos, eorum miserebatur, atque ex ingenti, qua erga illos ferebatur, misericordiâ ac miseratione omnes illas miraculosas, quas sancti Evangelistæ commemorant, faciebat curationes. Exemplum ipsius imitati sunt Sancti, qui ubi in curandis infirmis miracula non edebant, saltem commiseratione & intimo in illos amoris sensu plenierant, quo ipsis opem ferre satagebant. Illos imitari debemus & nos firmâ atque indubitâ fide persuasî, multò amplioris coram Deo meriti esse infirmo misericordi charitate opitulari, quàm illum miraculosè sanare. Miracula enim sunt opera potentie Dei in creaturis, quæ nihil hic merentur, at ex amore profecta subsidia virtuosa creaturæ sunt opera Dei gratiâ munita, quæ tota meritoria sunt.

Altera virtus boni Infirmarii est *Mansuetudo* sive *Patientia*, tolerari qua queat diversas indoles ac mores eorum, quorum curam gerit. qui æquè tractabiles ac sibi metipsis mortui omnes non sunt. Reperire enim aliquos est, qui morbo afflicti & abjecti, illiusque diuturnitatem pertæsi, modis pluribus misellum contristant Infirmarium. Verùm hic illos generoso & constanti animo tolerare debet, quoniam eò ampliùs ipsius meritum erit,

erit. *De talibus enim copiosior merces acquiritur.* S. Bened. Reg. c. 36.

Perfualum debet habere, infirmo tantum non ab ipso præstari obsequii, dum corporis illius curam gerit, quantum infirmus, etiam ignarus, exhibet animæ ipsius, ubi ipsi passionum suarum moderandarum amplissimarumque in cælo coronarum adipiscendarum tot occasiones subministrat. Ea sententia est D. Dorothei, qui multo tempore officio Infirmary perfunctus fuit, ubi ait: *Pro comperitissimo habet, majori se beneficio affici ab agrotis, quàm afficiatur agrotus ab ipso.* Doctr. 14. num. 11.

Actus interiores.

1. Domine Jesu Christe, non hominibus, sed tibi ipsi inservire me existimo. ,,

2. Noli deinceps, anima mea, noli consuetudine tua dicere, Deum ac Dominum diversis exercitiis à te quærere, neque tamen inveniri. Eccum etenim ipsum in nostro valetudinario. Ibi decumbit, ibi ægrotat, ibi doloribus afficitur. Ab ipso discedere noli, illum miserare, illi in necessitatibus operam tuam impende. ,,

3. Minimè profectò opus jam est, cum Sponsa in Canticis ut porrò dicas: *Indica mihi, quem diligit anima mea, ubi pascas, ubi cubes in meridie.* Locum enim haudquaquam ignoramus: scimus nimirum, in nostro commorari Valetudinario: nihil ergo jam est super, nisi illi inserviendò nos totos ut impendamus. ,,

4. " Dubitare noli, anima mea, quin Domi-
 " nus in seipſo accipiat, quidquid ægroto huic
 " facimus : si ipſummet curare haberemus,
 " quid quæſo faceremus ? Nil minus igitur
 " huic faciamus, illum enim hic nobis re-
 " præſentat.

6. " Æger amantiſſime, ubi lectum tuum
 " compono, ubi tibi hoc juſculum, hunc ci-
 " bum, hanc potionem, haſcupedias porri-
 " go ac propono, ipſum in te Jeſum Chriſtum
 " conſidero. Te ubi contingo, illius ſacraſſi-
 " ma à me contingi membra exiſtimo. Iſto
 " intuitu te, veluti meum Dominum, honoro
 " ac tibi venerabundè, veluti Jeſu Chriſto fu-
 " turo meo Judici, inſervio.

*Actus, quibus quis reſiſtat ſaſtidio
 atq; omnes difficultates
 expugnet.*

1. " Faſtidio omni renuncio : ipſum à cor-
 " de meo depello aut improbo, ne illi ſuccum-
 " bam, quin potiùs obedientiam ac ſervitia
 " mea ad finem uſque producam.

2. " Expergiſcere ſomniculoſa & languida
 " charitas. Cor & animum meum iteratò ca-
 " leſac, tuo impulſu ut agam, & quidquid in-
 " genii, quidquid virium, quidquid ſolertiæ &
 " iuſtriæ mihi Deus conceſſerit, inſirmis
 " ipſius juvandis impendam.

3. " Ad tempus duntaxat obedientia nos
 " facere jubet id quod maximi Sancti ſponte
 " ſuâ toto vitæ ſuæ tempore facere elegerunt.
 " Illi enim Inſirmorum in Notocomiis ſeſe ſer-
 " vitio devoverunt, ut ea felicitate potirentur,

ut

ut in fine vitę suę hęc omni consolatione plenissima ex ore Salvatoris nostri audire verba mererentur: *Per modico tempore me agrum tu curasti. Tu fuisti, qui in meis tribulationibus mihi presto fuisti. Euge serve bone intra, in eternam meę glorię participationem. Eandem & ego sperabo felicitatem.*

4. Ecquęnam difficultas, Domine, divellere me posset à dilectione, quam singulis Patrum ac Fratrum meorum amore tui debeo? *Quis nos separabit à charitate Dei? nec labores, nec molestię, nec vigilię, nec proprię quietis aut secessus desiderium, nec meorum ingratitude ægrotorum à servitio, quod illis amore tui exhibere promisi, me abducent.*

5. Sed enim quales nobis difficultates sunt? nunquid vel de illis ut cogitem merentur? ubi magna illa Sanctorum generositas, qui quin ulli obedirent naturali horroři aut abominationi, ulcera suxerunt, atque ex illis expressam saniem epotarunt? Multò equidem nos ampliùs infirmo nostro, quàm ille nobis, obstricti sumus. Etenim si corpori illius nos curando impenderimus, anima nostra per ipsum passionibus, quę multò pejores morbi sunt, levatur.

6. Quid, quęso, valetudinarium nisi locus est tribulationis non solùm pro Infirmis, sed & pro Infirmario? At illas æquis animis toleramus amore illius, qui tanto nos fuit profecutus amore, ut omnibus doloribus nostris gravari ipse voluerit. *Sed in his omnibus speramus propter eum, qui dilexit nos.*

7. Divine ac misericordissime Domine Jesu,

Rom. 8:
37.

" su, si omnes infirmitates nostras tu ipse tu-
 " listi, & nobis Fratrum nostrorum infirmi-
 " tates eousque sunt ferendæ, ut parati simus
 " mori in eorum servitio, veluti pro nobis mor-
 " tuus tu ipse fuisti. *Quoniam ille animam* 1. Ioan. 3.
 " *suam pro nobis posuit: & nos debemus pro* 16.
 " *Fratribus animas ponere.* Veruntamen ipsam
 " tu vitam meam, Domine, non requiris, sed in
 " presenti meis contentus servitiis es.
 " 8. " Irane verò? Jesum Christum desere-
 " re, curam Redemptoris nostri absque ulla
 " miseratione negligere auderemus? Quid ipsi
 " faceremus, si in valetudinario nostro ægrotus
 " decumberet, ac vulneribus, pro nostra salute
 " quæ accipere voluit, moreretur? Ille ipse est,
 " qui illic nostra prætolatur servitia. Ea illi,
 " amabò, ne denegemus. Illi ergò studiosè ad-
 " simus, omnem austeriorem abigamus mæ-
 " rorem, ne ipsum tristitiâ afficiamus. Hoc ete-
 " nim nova esset vulneribus ipsius addere vul-
 " nera, ac novum dolori dolorem, veluti de
 " nonnullis ipse conqueritur, ubi ait: *Super* Ps. 68. 27.
 " *dolorem vulnerum meorum addiderunt.*

CAPUT XLIX.

De Custode vestium.

Vestimenta Religionis sancta sunt, quia a-
 pertiora Deo factæ consecrationis nostræ
 indicia. Ille ergo, eorum cui cura & custodia in
 Monasterio demã datur, esse debet amantissime
 ac de sua sollicitissimæ matri familia per similes.
 Hac etenim in id studiosè si incūbit, ut omnib⁹
 domesticis suis de honestis ac mundis vestibus

Na

pro-